

σου, ὅπως λέγεις; ἠρώτησεν ἡ Νέρα... Καὶ διὰ τὸ εὐχαριστήσω ἀκόμη περισσότερον, δὲν θὰ πατήσω τὸν πόδα πλέον εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου. Θὰ κλεισθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὡς καλογραῖα, ἐνῷ σὺ θὰ ἐργάζεσαι, διότι βλέπω ὅτι ταράττεσαι ὅταν ἐξέρχωμαι μόνη.

— Ἀλλ' ἂν ἐξέλθῃς, θὰ σὲ ἀκολουθήσω... Διὰ τὸ ἐργασθῶ, πρέπει νὰ μείνῃς καὶ σὺ κλεισμένη.

Ἡ Νέρα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Καλὰ! εἶπε, σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σε ὑπακούσω ἐπὶ ἕν ἔτος.

— Εἶσαι ἄγγελος! ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.

Ἡ κυρία Θειδὼ παρετήρησε τὸν σύζυγόν της διὰ βλέμματος συμπαθοῦς ἄμα καὶ εἰρωνος.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 164 φύλλῳ ἔνεκεν ἀπροσεξίας τοῦ διορθωτοῦ παρεξέφρασαν σπουδατὰ τινὰ τυπογραφικὰ λάθη, ἅτινα σήμερον διορθοῦμεν. Ἐν σελ. 457, στήλῃ Γ', στιχ. 17 ἀντὶ μασιζοῦτες ἀνάγνωθι πευπῶντες, καὶ στιχ. 19 ἀντὶ πευπῶντες ἀνάγ. ἡ τοιμαζοῦτο. Ἐν δὲ σελ. 459, στήλῃ Γ', στιχ. 42, ἀντὶ ταπεινοῦσα περιδεῖς ἀνάγ. ταπεινοῦσαν περιδεῖς.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἀλλά, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, οἱ στρατιῶται δὲν σκέπτονται τοιοῦτοτρόπως· δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀποτυχίαν εἰς ζητήματα τοιοῦτου εἶδους.

— Σύγγνωτέ μοι, Μωζιρόν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁ στρατιώτης δύναται νὰ προχωρῇ ὡς τυφλός, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς σκέπτεται.

— Σκέφθητε, λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἀλλ' ἄφετε ἡμᾶς τοὺς στρατιώτας νὰ ἐνεργήσωμεν ἐλευθέρως, εἶπεν ὁ Σχομβέργ· ἄλλως, ἐγὼ δὲν ἐγνώρισα ἀποτυχίαν, ὑπῆρξα πάντοτε τυχερός.

— Φίλε! φίλε! διέκοψεν εἰπὼν θλιβερῶς ὁ βασιλεὺς· δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ· σὺ ὅμως εἶσαι εἰκοσαετής.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, οἱ ὑποχρεωτικοὶ λόγοι τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος οὐδὲν ἔτερον ἀποτελεσμα φέρουσιν εἰμὴ νὰ διπλασιάζωσι τὸν ζῆλον ἡμῶν. Τίνα ἡμέραν ὀφείλομεν νὰ διασταυρώσωμεν τὰ ξίφη ἡμῶν μετὰ τῶν κυρίων Βουσού, Λιβαρότου, Ἀντραγκὲ καὶ Ριβειράκ;

— Ποτέ, σὰς το ἀπαγορεύω ἀπολύτως· ποτέ, ἀκούετε καλῶς;

— Πρὸς χάριν, Μεγαλειότατε, σύγγνωτέ ἡμῖν, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, ἀνελάβομεν χθὲς πρὸ τοῦ γεύματος ταύτην τὴν ὑποχρέωσιν, ἐδώκαμεν τὸν λόγον ἡμῶν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τον ἀθετήσωμεν.

— Σύγγνωτέ μοι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, ὁ βασιλεὺς λύει τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς λόγους, λέγων· θέλω ἢ δὲν θέλω, διότι ὁ βασιλεὺς εἶναι παντοδύναμος. Ἀ-

νακοινώσατε πρὸς ἐκείνους τοὺς κυρίους, ὅτι ἠπείλησα ἡμᾶς διὰ τῆς ὀργῆς μου ἂν ἠθέλατε συμπλακῇ· ὅπως δὲ μὴ ἀμφισβῆλῃτε ὁμῶν, ὅτι θέλω ἐξορίσει ὑμᾶς, ἂν...

— Σταθῆτε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, διότι, ἂν ὑμεῖς δύνασθε ν' ἀπαλλάξητε ἡμᾶς τοῦ δοθέντος λόγου, μόνος ὁ Θεὸς δύναται ν' ἀπαλλάξῃ ὑμᾶς τοῦ ὑμετέρου. Μὴ ὁμώσητε, διότι, ἂν κατέστημεν ἄξιοι τῆς ὑμετέρας ὀργῆς διὰ τοιαύτην αἰτίαν καὶ ἂν ἐξορισθῶμεν, θέλομεν εὐχαρίστως ἀπέλθαι εἰς ἐξορίαν, ὅτε, μὴ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τῶν χωρῶν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, θέλομεν δυνηθῇ νὰ τηρήσωμεν τὸν λόγον ἡμῶν καὶ νὰ συναντήσωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀντιπάλους ἐπὶ ξένης χώρας.

— Ἐὰν ἐκείνοι οἱ κύριοι πλησιάζωσι μόνον ἡμᾶς εἰς ἀπόστασιν βολῆς τυφεκίου, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, θὰ διατάξω νὰ καθερῶσιν αὐτοὺς ἐντὸς τῆς Βασιλῆας.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, καθ' ἡν ἡμέραν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης προσερχθῇ τοιοῦτοτρόπως, θέλομεν μεταβῇ ἀνυπόδητοι καὶ μὲ τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν, ὅπως παρκαλέσωμεν τὸν διοικητὴν τῆς Βασιλῆας κύρ Λαυρέντιον Τεστὺ νὰ ἐγκαθερῇ ἐπίσης ἡμᾶς μετ' ἐκείνων τῶν εὐπατριδῶν.

— Θὰ διατάξω νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσωσι, διαβόλε! Ἐλπίζω, ὅτι εἶμαι ὁ βασιλεὺς.

— Ἐὰν τοιοῦτό τι συνέβαινεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, θὰ κῆτοκτονοῦμεν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἱκρίωματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκείνοι θ' ἀπεκεφαλίζοντο.

Ὁ Ἑρρίκος ἐτήρησε μακρὰν σιγὴν, εἶτα δ' ἐγείρας τοὺς μέλανε· ὀφθαλμούς του:

— Τύχη ἀγαθὴ, εἶπεν ἰδοὺ ἀληθῆς καὶ ἀνδρεία εὐγένεια. Ἐχει καλῶς... Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἠυλόγει ὑπόθεσιν, ὑπερασπιζομένην ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν!...

— Μὴ ἀσεδήσης... μὴ βλασφημήσης! εἶπεν ὁ Σχικὼ μετ' ἐπισημότητος, κατελθὼν τῆς κλίνης του καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν βασιλέα. Ναί, εἶναι εὐγενεῖς καρδίαι· πράξον ὡς βούλονται καὶ ὀρίσον ἡμέραν· τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον σου καὶ ὅχι νὰ ὑποδεικνύης τὸ καθήκον του πρὸς τὸν Παντοδύναμον.

— ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος.

— Μεγαλειότατε, σὰς ἱκετεύομεν, εἶπον οἱ τέσσαρες εὐπατρίδαι, ὑποκλιθέντες καὶ γονυπετήσαντες.

— Λοιπόν, ἔστω. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ὀφείλει ἡμῖν τὴν νίκην· πρὸς τοῦτοις ὅμως, θέλομεν προκαλέσει αὐτὴν διὰ χριστιανικῶν καὶ λελογισμένων μέσων. Ἀγαθοὶ φίλοι, ἐνθυμήθητε, ὅτι ὁ Ζαρνὰκ ἐξεπλήρωσεν ἀκριβῶς τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα πρὶν ἢ παλαίσῃ κατὰ τοῦ Λὰ Σικτενιεραί· οὗτος ἦτο ἐξοχος ξιφομάχος, πλὴν ἐπεδόθη εἰς ἑορτὰς καὶ συμπόσια καὶ ἐπεσκέφθη γυναῖκα, ἀποτρόπαιον ἀμάρτημα! Ἐν βραχυλογίᾳ, ἤμαρτε πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις ἴσως, βλέπων τὴν νεότητά, τὸ κάλλος καὶ τὴν ῥώμην του, ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Ζαρνὰκ ἔ-

κοψε τὴν κνήμην αὐτοῦ. Ἀκούσατέ μου, εἰσερχόμεθα εἰς ἡμέρας κατανύξεως. Ἐὰν ὑπῆρχε καιρὸς, ἤθελον ἀποστείλει εἰς τὴν Ῥώμην τὰ ξίφη ὑμῶν, ὅπως εὐλογήσῃ αὐτὰ ὁ ἅγιος πατήρ... Ἐχομεν ὅμως τὴν θήκην τῶν λειψάνων τῆς Ἀγίας Γενοβέφας, ἥτις ἀξίζει τὰ καλλίτερα ἅγια λειψάνα. Ἀς νηστεύσωμεν ὁμοῦ, ἃς σκληραγωγῶμεν τὸ σῶμα ἡμῶν καὶ ἃς ἐορτάσωμεν τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς Μετουσιώσεως, τὴν δ' ἐπιούσαν...

— Ἀ! Μεγαλειότατε, εὐχαριστοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν, ἀνεφώνησαν οἱ τέσσαρες νεανίαι... ὥστε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

ᾠρμησαν δ' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐνηγκαλίσθη αὐτοὺς αὐθις καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ προσευχητήριόν του, χύνων ἄφθονα δάκρυα.

Τὸ ἔγγραφο τῶν συμφωνιῶν εἶναι ἔτοιμον, εἶπεν ὁ Κουέλος, μόνον δ' ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα λείπουν. Γράψον, Μωζιρόν, ἐπ' αὐτῆς τῆς τραπέζης... διὰ τῆς γραφίδος τοῦ βασιλέως· γράψον τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐορτῆς τῆς Μετουσιώσεως.

— Ἐγράψα, εἶπεν ὁ Μωζιρόν· ἀλλὰ τίς θέλει κομίσῃ τὸ ἔγγραφο;

— Ἐγώ, ἂν ἀγαπάτε, εἶπεν ὁ Σχικὼ, πλησιάζας· πλὴν θέλω νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν, μικροὶ μου· ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶπε περὶ νηστειῶν, σκληραγωγίων καὶ θήκης ἁγίων λειψάνων... Ταῦτα εἶναι θαυμάσια ὡς εὐχαριστήρια μετὰ τὴν νίκην, ἀλλά, πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προτιμῶ τὴν καλὴν τροφήν, τὸν γενναῖον οἶνον καὶ τὸν ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός ὕπνον. Παρακαθήμενός τις ἐπὶ τρεῖς ὥρας εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς ὅμως νὰ μεθύσῃ, ἀποκτᾷ εὐλυγισίαν τῶν νεύρων καὶ τῆς χειρὸς. Μόνον ἐπιδοκιμαζῶ τὸν βασιλέα ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος ἐκθηλύνει.

— Εὐγε, Σχικὼ! ἀνέκραξαν ὁμοφώνως οἱ νεανίαι.

— Ὑγιαίνετε, μικροὶ μου λέοντες, ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνος πορεύομαι πρὸς τὸ μέγαρον Βουσού.

Ἀπὸ πρὸς ὤρησε τρία βήματα, ἐπέστρεψεν.

— Ἀληθινά, εἶπε, μὴ ἐγκαταλείψῃτε τὸν βασιλέα κατὰ τὴν ὥρα τὴν ἡμέραν τῆς Μετουσιώσεως· μὴ ὑπάγῃτε εἰς τὴν ἐξοχὴν· μέναιτε εἰς τὸ Λουδβρον συνησπισμένοι. Σύμφωνοι; ναί· τώρα ὑπάγω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐντολήν σας.

Ὁ Σχικὼ, μετὰ τὴν ἐπιστολήν εἰς χεῖρας, ἤνοιξε τὸν διαδῆτην τῶν κνημῶν του καὶ ἀπῆλθεν.

Π'

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μετουσιώσεως.

Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν, τὰ γεγονότα προπαρεσκευάζοντο, ὡς ἡ τρικυμία ἐτοιμάζεται κατὰ τὰς εὐδίας καὶ βαρείας ἡμέρας τοῦ θέρους.

Ὁ Μονσορώ, ἀναλαβὼν μετὰ πυρετὸν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων, κατεγίνετο νὰ κατασκοπεύῃ τὸν κλέπτην τῆς τιμῆς του· οὐδὲν ὅμως ἀνακαλύψας, ἐκρατύθη ἐν τῇ

πεποιθήσει, ὅτι ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού ἐψεύδετο καὶ ὅτι ἔτρεφε κακοὺς σκοποὺς ὡς πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα.

Ὁ Βουσύ δὲν διέκοψε τὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μονασρῶ ἡμερησίας ἐπισκέψεις του, μόνον δ' ἀπέσχετο τοῦ νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ τὴν νύκτα, διὰ τοῦ παραθύρου, διότι εἰδοποιήθη ὑπὸ τοῦ Ρεμῆ περὶ τῶν συνεχῶν τοῦ κόμητος κατασκοπεύσεων.

Ὁ Σχικὼ διένειμεν εἰς δύο μέρη τὸν καιρὸν του, ὃν τὸ μὲν ἀφιέρωσεν ὑπὲρ τοῦ φιλτάτου κυρίου τοῦ Ἑρρίκου Βαλοῦ, τοῦ ὁποίου ἀπεμακρύνετο, ὅσον δυνατόν ὀλιγώτερον, ἐπαγρυπνῶν ἐπ' αὐτοῦ ὡς μήτηρ ἐπὶ τοῦ τέκνου της, τὸ δὲ κατηναλίσκεν ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου τοῦ Γορανφλότου, τὸν ὁποῖον, μετὰ πολλοῦ κόπου, ἐπανάφερε, πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπου ὁ ἡγούμενος ὑπεδέχθη αὐτὸν ἀριστα.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τοῦ Σχικῶ ἐν τῇ Μονῇ, ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ εὐσεβείας τοῦ βασιλέως καὶ ὁ ἡγούμενος ἐπεδείχθη μεγίστην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ἤθελε περιποιήσῃ εἰς τὴν Μονήν, ἐπισκεπτομένη αὐτήν.

Αὕτη δ' ἡ τιμὴ ἤθελεν εἶναι τόσον μάλλον μείζων, ὅσον ὁ Ἑρρίκος, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἡγουμένου, εἶχε συγκατατεθῇ νὰ διέλθῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς καὶ τὴν τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ἐν τῷ μοναστηρίῳ.

Ὁ Σχικὼ ἐβεβαίωσε περὶ τούτου τὸν ἡγούμενον, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ το πιστεύσῃ, οὗτος δέ, γινώσκων ὅτι ὁ Σχικὼ ἦτο τὸ οὐς τοῦ βασιλέως, προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν Μονήν, ὅπερ ὁ Σχικὼ ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ.

Ὁ Γορανφλότος ἐμεγαλύνθη κατὰ δέκα σπιθαμὰς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν μοναχῶν, διότι ἐπέτυχεν νὰ ἐφελευσθῇ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τοῦ Σχικῶ.

Ὁ Σχικὼ ἐπανερχετο εἰς τὴν Μονήν καὶ ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Γορανφλότου ἀσμενέστερον ἢ ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου, διότι ἔφερον, ἐν τοῖς θυλακίοις καὶ ὑπὸ τὸν μανδύαν του, φιάλας σπανίων καὶ περιζήτητων ποιότητων οἴνου, ἐκλείετο δὲ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ κελλίῳ του ἐπὶ πολλὰς ὥρας, μετέχων, ὡς γενικῶς ἐλέγετο, τῶν ἐκστάσεων καὶ τῶν μελετῶν αὐτοῦ.

Τὴν προπαρχμονὴν μάλιστα τῆς ἐορτῆς τῆς Μετουσιώσεως, διήλθεν ὀλόκληρον τὴν νύκτα ἐν τῇ Μονῇ καὶ, τὴν ἐπιοῦσαν, διεφημίζετο ἐν τῷ μοναστηρίῳ, ὅτι ὁ Γορανφλότος ἐπεισεν αὐτὸν νὰ γίνῃ μοναχός.

Ὁ βασιλεὺς, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, εἶδεν καλὰ μαθήματα ξιφασκίας πρὸς τοὺς φίλους του, ἀναζητῶν μετ' αὐτῶν νέους ξιφισμοὺς καὶ ἀσχολούμενος ἰδίως ν' ἀσκήσῃ τὸν δ' Ἐπερών, κατέναντι τοῦ ὁποίου ἡ τύχη ἔταξε τόσον δεινὸν ἀντίπαλον καὶ τὸν ὁποῖον ἡ προσέγγις τῆς ὠρισμένης ἡμέρας ἐνέβαλλεν εἰς πολλὰς μερίμνας.

Πᾶς ὅστις ἤθελε διατρέξει τὴν πόλιν κατὰ τινὰς ὥρας τῆς νυκτός, ἤθελεν ἀπαντήσῃ, εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Ἀγίας Γενοβέφας, παραδόξους μοναχοὺς, ὁποῖους

περιεγράφωμεν εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ ἱστορήματος ἡμῶν, οἵτινες ὁμοιάζον μᾶλλον πρὸς παλαιούς στρατιώτας ἢ πρὸς ρασοφόρους.

Ἐπὶ τέλους, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνης, ἡδυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τὸ μέγαρον Γκιζὴ ἐγένετο μυστηριωδέστατον καὶ ἐνταυτῷ θορυβωδέστατον ἀντρον. φαίνοντο μὲν ἔρημον ἐξωτερικῶς, συχναζόμενον δ' ὑπὸ πολλῶν ἐσωτερικῶς. Καθ' ἐσπέραν, ἐγένοντο συνεδρία ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ αὐτοῦ, τῆς ὁποίας ἐκλείον ἐρημητικῶς τὰ παράθυρα· προηγούντο δὲ τῶν συνεδριῶν γεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσεκαλούντο μόνον ἄνδρες καὶ τῶν ὁποίων προήδρευεν ἡ δέσποινα δὲ Μονπανσιέ.

Εἰμεθα ἡναγκασμένοι ν' ἀναγράψωμεν τὰς λεπτομερείας ταύτας, τὰς ὁποίας εὐρίσκομεν εἰς τὰ χρονικὰ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, διότι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ματαίως ἤθελον ἀναζητήσῃ αὐτὰ εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς ἀστυνομίας.

Πραγματικῶς, ἡ ἀστυνομία τῆς ἀταράχου ἐκείνης βασιλείας οὐδὲ κἂν ὑπώπτευσεν τὰ συμβαίνοντα, μολονότι ἡ συνωμοσία ἦτο σημαντική, ἐπίσης δ' οἱ περιπολοῦντες πολῖται δὲν ὑπώπτευσαν αὐτήν, διότι δὲν ἦσαν ἄνθρωποι νὰ μαντεύσωσιν ἑτέρους κινδύνους, πλὴν τῶν ἐκ τῶν πυρκαϊῶν, τῶν κλεπτῶν, τῶν ὑδροφόβων κυνῶν καὶ τῶν μεθύσων προσερχομένων.

Ὑπὸ τῶν ταύτας περιστάσεις, ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς μεγάλης πανηγύρεως, τὴν ὁποίαν ἡ συνταγματικὴ κυβέρνησις κατήργησεν καὶ ἦτις ἐκαλεῖτο ἐορτὴ τῆς Μετουσιώσεως.

Τὴν πρωΐαν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας, ὁ καιρὸς ἦτο λίαν εὐδιδος καὶ τὰ ἄνθη, δι' ὧν εἶχον ἐπιστρωθῇ αἱ ὁδοὶ τῶν Παρισίων, ἀνέδιδον τὰ εὐώδη ἀρώματά των.

Ὁ Σχικὼ, ὅστις, πρὸ δεκαπενθημερίας, ἐκοιμήτο ἐν αὐτῷ τῷ κοιτῶνι τοῦ βασιλέως, ἀφύπνισεν τὸν Ἑρρίκον ἐνωρίς καὶ πρὶν ἢ ἕτερος εἰσέλθῃ εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα.

— Ἀ! καὶ μένε Σχικὼ, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, τίνα ὥραν ἐξέλεξας νὰ μ' ἐξυπνίσῃς. Διέκοψας τὸ ἐπαγωγώτερον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδον εἰς τὴν ζωὴν μου.

— Καὶ τί ὄνειρεύεσο, τέκνον μου; ἠρώτησεν ὁ Σχικὼ.

— Ὅτι ὁ Κουέλος εἶχε διατρυπήσει τὸ στήθος τοῦ Ἀντραγκὲ καὶ ὅτι ὁ ἀγαπητὸς μοι φίλος ἐκολύμβη εἰς τὸ αἶμα τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀλλ' ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα. Ἀς ὑπάγωμεν νὰ προσευχηθῶμεν, ὅπως τὸ ὄνειρόν μου πραγματοποιηθῇ. Κάλεσον, Σχικὼ, κάλεσον τοὺς θεράποντάς μου.

— Τί θέλεις;

— Τὸ κελικίόν μου καὶ τὰς μάστιγας.

— Δὲν θὰ προὔτιμας καλὸν πρόγευμα; ἠρώτησεν ὁ Σχικὼ.

— Ἀσεβῆ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὅστις θέλεις νὰ παρευρεθῇς εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἐορτῆς τῆς Μετουσιώσεως μετὰ τὸν στόμαχον πλήρη!

— Ἐχεις δίκαιον.

— Κάλεσον, Σχικὼ, κάλεσον.

— Ὑπομονή, εἶπεν ὁ Σχικὼ, εἶναι μόλις ἡ ὀγδόη τῆς πρωΐας καὶ ἔχεις καιρὸν νὰ μαστιγώνῃς μέχρι τῆς ἐσπέρας. Ἀς συνομιλήσωμεν πρῶτον· θέλεις νὰ συνδιαλεχθῇς μετὰ τὸν φίλον σου; σοὶ δίδω τὸν λόγον μου ὡς Σχικὼ, ὅτι δὲν θὰ μετανόησῃς, Βαλοῦ.

— Ἔστω! ἂς συνομιλήσωμεν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἀλλὰ τελείωνε ταχέως.

— Πῶς θὰ διακρίσωμεν τὴν ἡμέραν ἡμῶν, τέκνον μου;

— Εἰς τρία μέρη.

— Πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἀριστα. Ἀς ἴδωμεν τὰ τρία αὐτὰ μέρη.

— Πρῶτον, λειτουργία εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανὸν-ᾠξροά.

— Καλὰ.

— Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Λουβρον, πρόγευμα.

— Ἀριστα.

— Ἐπειτα λιτανεῖται μετὰ νοούντων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς μετὰ σταθμῶν εἰς τὰ κυριώτερα μοναστήρια τῶν Παρισίων, τῶν ὁποίων πρῶτον θέλει εἶναι τὸ τῶν Ἰακωβίνων καὶ τελευταῖον τὸ τῆς Ἀγίας Γενοβέφας, πρὸς τὸν ἡγούμενον τοῦ ὁποίου ὑπεσχέθη νὰ διανουκτερεύσῃ ἐν τῷ κελλίῳ ἐνός τινος ἁγίου, ὅστις θέλει διέλθῃ τὴν νύκτα, προσευχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης τῶν ὀπλων ἡμῶν.

— Τὸν γνωρίζω.

— Τὸν ἅγιον;

— Καλλίστα.

— Τόσον τὸ καλλίτερον θά με συνοδεύσεις, Σχικὼ, καὶ θὰ συμπορευχηθῶμεν.

— Ναί, ἔσο ἡσυχος.

— Τότε, ἐνδύθητι καὶ ἐλθέ.

— Περίμενε λοιπόν.

— Τί;

— Ἐχω νὰ σ' ἐρωτήσω ἀκόμη τινὰς λεπτομερείας.

— Δὲν δύνασαι νὰ μ' ἐρωτᾷς, ἐνῷ θὰ μ' ἐνδύωσι;

— Προτιμῶ νὰ το πράξω, ἐνῷ εἰμεθα μόνοι.

— Ἀλλὰ ταχέως, διότι ὁ καιρὸς παρέρχεται.

— Ἡ αὐλή σου τί πράττει;

— Θά με ἀκολουθήσῃ.

— Ὁ ἀδελφός σου;

— Θά με συνοδεύσει.

— Ἡ σωματοφυλακή σου;

— Οἱ μὲν Γάλλοι φρουροὶ μετὰ τοῦ Κριλλίων θὰ με περιμένωσιν εἰς τὸ Λουβρον, οἱ δ' Ἑλβετοὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ μοναστηρίου.

— Θυμάσια! εἶπεν ὁ Σχικὼ.

— Δύναμαι νὰ καλέσω τοὺς θεράποντάς μου;

— Κάλεσον.

— Ὁ Ἑρρίκος ἐσήμανε κωδωνίσκον.

— Ἡ τελετὴ θὰ εἶναι ἐξαισία, εἶπεν ὁ Σχικὼ.

— Ἐπιζῶ, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει εὐδοκήσῃ ἡμῖν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Θὰ το ἴδωμεν αὔριον. Ἀλλ' εἰπέ μοι, Ἑρρίκε, πρὶν ἢ εἰσέλθωσιν οἱ θεράποντες, δὲν ἔχεις νὰ προσθέσῃς τι ἕτερον;

— Ὅχι. Μήπως ἐλησμόνησα λεπτομέρειάν τινα τῆς τελετῆς ;
 — Δέν σοι λέγω περὶ ταύτης.
 — Ἀλλὰ περὶ τίνος ;
 — Τιποτε.
 — Πλὴν μ' ἐρωτᾷς ; . . .
 — Ἐάν ἔχῃς ἀποφασίσει ὀριστικῶς νὰ μεταβῇς εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἀγίας Γενοθέφας.
 — Ἀναμφιβόλως.
 — Καὶ νὰ διανυκτερεύῃς ἐκεῖ ;
 — Τὸ ὑπεσχέθην.
 — Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν ἔχεις νὰ προσθέσῃς τι, ἐγὼ σοι λέγω, ὅτι ἡ τελετὴ σου δέν μοι ἀρέσκει.
 — Πῶς ;
 — Ὅχι, καὶ ἀφοῦ γευματίζωμεν ; . . .
 — Ἀφοῦ γευματίζωμεν ;
 — Θὰ σοι ἀνακοινώσω ἄλλην διάταξιν, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ἐσκέφθην.
 — Ἔστω, συναινῶ.
 — Καὶ ἂν δὲν συναινέσῃς, τέκνον μου, εἶναι τὸ αὐτό.
 — Τί ἐννοεῖς ;
 — Σούτ ! ἰδοὺ οἱ θεράποντές σου εἰς τὸν ἀντιθαλάμον.
 — Πραγματικῶς, οἱ θυρωροὶ ἠνέφωξαν τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθον ὁ κομμωτής, ὁ μυρεψὸς καὶ ὁ θαλαμηπόλος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, οἵτινες συγχρόνως ἐπελήφθησαν τῆς κομμώσεως τοῦ βασιλέως, ὁποῖαν περιεγράψαμεν αὐτὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔργου ἡμῶν.
 Ἐνῷ δ' ἡ κόμμωσις προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος, ἀνηγγέλθη ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζιού.
 Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος του, ἐτοιμαζόμενος νὰ ὑποδεχθῇ αὐτὸν μετὰ τὸ ἐπαγωγώτερον μεριδιᾶμα του.
 Ὁ δούξ συνοδευέτο ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ, τοῦ δ' Ἐπερνὼν καὶ τοῦ δ' Αὐριλῦ.
 Ὁ δ' Ἐπερνὼν καὶ ὁ Αὐριλῦ ἔμειναν πρὸς τὰ ὀπίσω.
 Ὁ Ἑρρίκος, ἰδὼν τὸν εἰσέτι ὠχρὸν Μονσορώ, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία ἦτο εἰπέρ ποτε φοβερά, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκατάρτησιν κίνημα ἐκπλήξεως.
 Ὁ δούξ ἀντελήφθη ἐκείνου τοῦ κινήματος, τὸ ὁποῖον ἐπίσης δὲν διέφυγε τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος.
 — Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, εἶναι ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ὅστις προσέρχεται νὰ ὑποβάλῃ τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι τὸ σέβας του.
 — Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, τόσον δὲ μᾶλλον συγκινοῦμαι ἐκ τοῦ δείγματος τούτου τῆς ὑμετέρας ἀφοσιώσεως, ὅσον ἔχετε τραυματισθῇ, δὲν εἶναι ἀληθές ;
 — Ναί, Μεγαλειότατε.
 — Εἰς τὸ κυνήγιον ὡς μοι εἶπον.
 — Εἰς τὸ κυνήγιον, Μεγαλειότατε.
 — Τώρα ὅμως ἔχετε κάλλιον ;
 — Ἐθεραπεύθην.
 — Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, δὲν θὰ ἦτο ὑμῖν ἀρεστόν, ὅπως, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων, ὁ κόμης δὲ Μονσορώ μεταβῇ νὰ ἐτοιμάσῃ ἡμῖν ὠραίαν θήραν εἰς τὰ δάση τῆς Κομπιένης ;

— Πλὴν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἀγνοεῖτε, ὅτι αὐρίον . . .
 Ἐμελλε νὰ προσθέσῃ, ὅτι τέσσαρες τῶν φίλων μου μέλλουσι νὰ μονομαχήσωσι μετὰ τεσσάρων ἐκ τῶν ὑμετέρων, ἀλλ' ἐνεθυμήθη, ὅτι ἔδει νὰ τηρηθῇ τὸ πρᾶγμα μυστικόν καὶ δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν του.
 — Οὐδὲν γινώσκω, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ δούξ, ἐν δ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλῃ νὰ με πληροφορήσῃ . . .
 — Ἦθελον νὰ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, ὅτι, ἀφοῦ πρόκειται νὰ διανυκτερεύω ἐν προσευχῇ εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἀγίας Γενοθέφας, ἴσως δὲν θὰ εἶμαι ἕτοιμος διὰ τὴν αὐρίον ὅπως δῆποτε, ὁ κύριος κόμης ἄς ἀπέλθῃ, διότι, ἐάν μὴ αὐρίον, θὰ θηρεύσωμεν μεθαύριον.
 — Ἀκούετε ; εἶπεν ὁ δούξ πρὸς τὸν Μονσορώ, ὅστις ὑπεκλήθη.
 — Ναί, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.
 Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰσῆλθον ὁ Σχομβέργ καὶ ὁ Κουέλος, τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς ὑπεδέχθη μετὰ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας.
 — Μίχ ἔτι ἡμέρα, εἶπεν ὁ Κουέλος, χαιρετῶν τὸν βασιλέα.
 Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ Μονσορώ ἔλεγε πρὸς τὸν δούκα :
 — Μὲ στέλλετε εἰς ἐξορίαν, ὡς φαίνεται, ἐξοχώτατε.
 — Τὸ καθῆκον τοῦ ἀρχικυνηγοῦ δὲν εἶναι νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ τῆς θήρας διὰ τὸν βασιλέα ; εἶπεν ὁ δούξ γελῶν.
 — Ἐννοῶ περὶ τίνος πρόκειται, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ. Ἀπόψε λήγει ἡ ὀκταήμερος προθεσμία, τὴν ὁποῖαν ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἠτήσατο παρ' ἐμοῦ, ἐπομένως ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μᾶλλον προτιμᾷ νὰ μ' ἐξαποστείλῃ εἰς τὴν Κομπιέννην ἢ νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της. Ἀλλ' ἄς προσέξῃ τῇ Ὑμετέρᾳ Ὑψηλότητι, διότι, μέχρι τῆς ἐσπέρας, διὰ μίαν μόνον λέξιν, δύναμαι . . .
 Ὁ Φραγκίσκος ἤρπασε τὸν κόμητα ἀπὸ τῆς χειρός.
 — Σιωπήσατε, εἶπε, διότι, ἀπ' ἐναντίας, τερῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.
 — Ἐξηγήθητε.
 — Ἡ ἀναχώρησις ἡμῶν θέλει γίνῃ κοινῶς γνωστὴ, διότι ἡ διαταγὴ ἐδόθη δημοσίως.
 — Λοιπόν ;
 — Λοιπόν, δὲν θέλετε ἀναχωρήσει, ἀλλὰ θέλετε κρυβῇ περίξ τῆς οἰκίας ὑμῶν τότε, ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ γνωρίσητε, νομίζων ὅτι ἀνεχωρήσατε, θέλει ἔλθῃ τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν εἰς ὑμᾶς, διότι ἐγὼ δὲν ἀνέλαβον ἑτέραν ὑποχρέωσιν.
 — Ἀ ! ἂ ! ἐν οὕτῳ γίνῃ, εἶπεν ὁ Μονσορώ.
 — Ἐχετε τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ δούξ.
 — Ἐχω τι περισσώτερον, εἶπεν ὁ Μονσορώ, τὴν ὑπογραφὴν σας.
 — Ναί, διάβολε, τὸ ἤξεύρω.
 Ὁ δούξ ἀπεμακρύνθη, ὅπως πλησιασῇ τὸν ἀδελφόν του.
 Ὁ Αὐριλῦ ἤγγισε τὸν βραχίονα τοῦ δ' Ἐπερνὼν.
 — Ἐγινεν, εἶπε.

— Τί ; τί ἔγινεν ;
 — Ὁ κύριος δὲ Βουσύ δὲν θέλει μονομαχήσῃ αὐρίον.
 — Ὁ κύριος δὲ Βουσύ δὲν θέλει μονομαχήσῃ αὐρίον ;
 — Ἐγγυῶμαι.
 — Καὶ τίς θὰ τον ἐμποδίσῃ ;
 — Τί σὰς ἐνδιαφέρει ! ἀρκεῖ νὰ μὴ μονομαχήσῃ.
 — Ἐάν τοῦτο συμβῇ, φίλτατε μάντις, χίλια σκουδα διὰ σὰς.
 — Κύριοι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, τοῦ ὁποίου ἡ κόμμωσις εἶχε τελειώσῃ, εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν-Ὡξροά.
 — Καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἀγίας Γενοθέφας ; ἠρώτησεν ὁ δούξ.
 — Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.
 — Περιοίθατε ἐπ' αὐτό, εἶπεν ὁ Σχικῶ, περιζωννύμενος τὸ ξίφος του.
 Ὁ Ἑρρίκος ἐξῆλθεν εἰς τὸν διαδρομον, ἐν ᾧ περιέμενεν αὐτὸν ἅπανα ἡ αὐλή του.

ΠΑ'

Διαφώτισις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς, ἀφοῦ τὰ πάντα ὀρίσθησαν καὶ ἀπεφασίσθησαν μετὰ τῶν Γκίτζη καὶ τῶν Ἀνδεγαυῶν, ὁ Μονσορώ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου εὔρε τὸν Βουσύ.
 Σκεφθεὶς δ' ὅτι ὁ ἀνδρεῖος οὗτος εὐπατρίδης, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεφε μεγίστην φιλίαν, διατελῶν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τεκταινομένων, ἠδύνατο νὰ διακινδυνεύσῃ, ἔλαβεν αὐτὸν κατ' ἰδίαν.
 — Φίλτατέ μοι κόμη, τῷ εἶπε, μοι ἐπιτρέπετε νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλὴν ;
 — Πῶς ὄχι ; ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ· μάλιστα σὰς παρακαλῶ.
 — Ἐάν ἤμην εἰς τὴν θέσιν ὑμῶν ἤθελον ἀπουσιάσει τῶν Παρισίων αὐρίον.
 — Ἐγὼ ! Καὶ διατί ;
 — Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἶπω ὑμῖν, ὅτι ἡ ἀπουσία σας ἤθελε σώσει ὑμᾶς μεγάλῃς περιπλοκῆς.
 — Μεγάλῃς περιπλοκῆς ; ἐπανελάβεν ὁ Βουσύ, παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν κόμητα· τίνος περιπλοκῆς ;
 — Ἀγνοεῖτε τί μέλλει νὰ συμβῇ αὐρίον ;
 — Καθ' ὁλοκληρίαν.
 — Εἰς τὴν τιμὴν σας ;
 — Εἰς τὴν τιμὴν μου ὡς εὐπατρίδου.
 — Ὁ κύριος δ' Ἀνζιού οὐδὲν ἐνεπιστεύθη ὑμῖν ;
 — Οὐδέν. Ὁ κύριος δ' Ἀνζιού δὲν μοι ἐμπιστεύεται εἰμὴ ὅτι δύναται νὰ λέγῃ μεγαλοφώνως καὶ δημοσίως.
 — Λοιπόν, ἐγὼ, ὅστις δὲν εἶμαι δούξ δ' Ἀνζιού καὶ ἀγαπῶ τοὺς φίλους μου χάριν αὐτῶν καὶ οὐχὶ χάριν ἑαυτοῦ, λέγω ὑμῖν, φίλτατε κόμη, ὅτι ἐτοιμαζονται διὰ τὴν αὐρίον σπουδαῖα συμβάντα καὶ ὅτι αἱ μερίδες τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού καὶ τῶν Γκίτζη μελετῶσι πραξικόπημα, τοῦ ὁποίου πιθανόν ἀποτέλεσμα θέλει εἶναι ἡ ἐκθρόνισις τοῦ βασιλέως.

Ἐπεται συνέχεια.